

NAŠ DOM

„Vrli Slovenci: Prava vera bodi vam luč, materin jezik bodi vam ključ do zveličanske narodne omike.“ A. M. Slomšek.

Izhaja vsak drugi četrtek. Naročniki „Slov. Gospodarja“ ga dobivajo zastonj. Posebej naročen velja s poštnino vred eno krono za celo leto. Posamezne številke veljajo 4 h. — Naročnina se pošilja na upravnilstvo „Našega Doma“ v tiskarni sv. Cirila v Mariboru. — Za oznanila se plačuje od navadne vrstice (petit), če se enkrat natisne, po 15 h, dvakrat 25 h, trikrat 35 h.

Slovenska krščansko - socialna zveza.

Slov. krščansko-socialna zveza zboruje letos dne 4. septembra v Mariboru. Marljivi odbor je že sestavil tvarino, o kateri se bo na shodu govorilo. Da se lahko vsakdo udeleži razgovora o predmetih, da zborovalci ne bodo, kakor se drugod dogaja, samo mutasti poslušalci, odposlal je odbor že na vsa Zvezina društva kratko tvarino o razpravah, ki se bodo vršile na občnem zboru. Ker so naši čitatelji večinoma v organizaciji in se zanimajo za društveno gibanje, mislimo, da jim storimo uslugo, ako priobčimo razposlano naznanilo. Predmeti razprav bodo:

1. Knjižnice.

Ker so dobre knjige dragocena stvar, jim treba ne le delati pot v najširše sloje, temveč tudi že razširjene ohraniti njihovemu namenu. Da se to doseže, priporočajmo in dejansko pomagajmo, da si 1) vsaka rod-bina oskrbi svojo domačo knjižnico, oziroma svoje knjige zbere in primerno uredi. V ta namen naj se knjige trdno vežejo, v primerni omari shranijo in pri večjih knjižnicah v posebnem zapisniku natančno zabilježijo. 2) Knjige zasebnikov pa, ki jih ne marajo hraniti, naj se rešijo pogina s tem, da se darujejo knjižnicam izobraževalnih društev. Te knjižnice naj uvrstijo darovane

knjige v svojo zbirko, ako pa iste že imajo, naj jih deloma zamenjajo z drugimi knjižnicami, deloma naj jih razdelé med rod-binske knjižnice svojih članov.

2. Organizacija.

Da more socialni pouk doseči svoj smoter, mora biti organizovan. Vsepešno se razvije le tam, kjer sloni na zdravi organizaciji in teži ne toliko po posamnikovem gospodarskem napredku, kolikor po napredku širših skupin, kar se da doseči edino le z vzajemnim sodelovanjem, s kooperativnimi zvezami, v raznovrstnih oblikah stanovskega in zadružnega življenja. Potemtakem je predpogoj vspešnemu pouku stanovska in mladinska organizacija. a) Časopisje naj se bolj nego doslej ozira na gospodarska in socialna vprašanja. b) Priporoča se izdajanje poljudnih knjižic v socialni in gospodarski pouk. V tem smislu pohvalno omenjamo Društveni zakon in Obrtni red, ki ju je izdala Slovenska krščanska socialna zveza. c) Knjižice in knjige socialne in gospodarske tvarine naj se vedno naslanjajo na domače potrebe in naj bodo pisane čim najbolj poljudno. d) Branje časopisov, knjižic in knjig naj se organizuje po raznih stanovskih in mladinskih organizacijah. Opozarjajo naj se člani na socialno važne spise in vsaj večji in pomenljivejši sestavki naj se obdelavajo v predavanjih; z javnimi

razgovori po društvih naj se vzbuja zanimanje zanje. d) Poleg predavanj naj se snujejo vsaj po zimi po stanovskih in mladinskih društvih socialni kurzi, ki naj se v njih pregledno in sestavno obravnavajo primerne tvarine iz družboslovja in gospodarske vede. Za podlago služijo dobro resolucije 2. in 3. slov. shoda. e) Vsaka društvena knjižnica naj ima poseben gospodarski in socialen oddelek. Časopisi, ki redno prinašajo socialne ali gospodarske sestavke, naj se skrbno spravljajo, da se koncem leta morejo zvezati; iz drugih naj se po možnosti izstrižejo gospodarski in socialni članki in po tvarinah zvrščeni spravijo. f) Izobraževalna in strokovna društva naj goje v posebnih tečajih pouk v knjigovodstvu, higieni in zakonodajstvu, tičočem se stanu društvenih članov. Kjer je mogoče, naj se uvede tudi pouk o poznavanju blaga; v društvih za ženske pa o kuhi in gospodinjstvu. g) V posameznih društvih se mora tudi gojiti duh vzajemnosti s tem, da spoznavajo člani pomen in delovanje drugih društev skupne organizacije. Tako naj spoznavajo važnost katoliških rokodelskih društev, Rafaelove družbe, društva sv. Marte, strokovnih društev itd., da se v slučaju, ko se izselijo iz domačega kraja, vedo kam obrniti. Vzbudi naj se jim zavest, da povsod, kjer je mogoče, poiščejo društev skupne organizacije.

Marijini huzarji.

(Po nemškem viru priredil Divaški.)

Leta 1797. so v lepo deželo tirolsko vdrli Francozi ter posedli celo Južno Tirolsko. V mestu Klausen je zapovedoval francoski general Veau, drzen in grozoviten človek; njegovi vojaki so kot pravi divjaki razrajalji po mestu in dolini Adige.

Skalnata trdnjava Klausen tiči med visokimi hribi. Eden teh se imenuje Steben; ta stoji pri vходу dolinice, v kateri se vrši naša povest.

Bilo je v poletju omenjenega leta. V eni izmed hiš te doline je pozno zvečer klečala mnogoštevilna tirolska družina ter goreče vzdihovala k Mariji, pomočnici kristjanov. Da ne brez vzroka, to ve vsak, ki pozna gospodstvo Francozov v onih krajih, kjer so se jim uprli prebivalci z orožjem v roki, kar se je v veliki meri godilo ravno na Tirolskem.

Molili so lavretanske litanije, — kar se vrata odpro in hropeč plane poslanec v sobo ter naznani: „Francozi so v Klausnu; že prihajajo v našo dolino; vse bo pokončano, če jih ne preženemo.“

„Najprej molimo do konca“, se oglasi sivolasi ded in molitev se skonča.

Poslanec poroča dalje: „Župani vseh treh naših občin so zapovedali, da se vsi moške in mladeniči, sploh vsi, ki so sposobni nositi orožje, zberejo jutri zjutraj za vasjo Verdings.“

„Midva tudi greva!“ se oglasita desetletna vnuka, „če znava zajce streljati, bova še Francoze.“ Ded jima to tudi dovoli.

„Da“, govori poslanec dalje, „treba je, da se nas po možnosti dosti zbere. Posebno vam, žene in mladenke, bi se slabo godilo, če pridejo živinski Francozi k nam.“

Resno se spogledajo žene.

„Marija nam bo pomagala“, pravi stara mati. „Le srčnost, žene in dekleta! Ona nas gotovo ne bo zapustila. Borimo se za čednost, za čistost in umrmo raje kot mučenice!“

„Da, to hočemo storiti!“ zakličejo enoglasno žene.

„Hm, ne bo dosti pomagalo“, pravi zopet poslanec. „Molite, da pošlje Marija par huzarskih polkov, potem smo dobri.“

Seveda je zastonj, kajti daleč na okrog ni nobenega. Sami se moramo bojevati.“

„Marija nam lahko tudi huzarje pošlje“, meni stara mati.

Drugo jutro je bilo vse po konci. Ne samo moške, tudi žene in mladenke, vse čvrste in velike postave, zavite v dolge, bele plašče, so šle v Verdings. Sklenile so z možmi vred se bojevati in pasti.

Že so se zbrali moške na dogovorjenem mestu; ženske so nekoliko zadaj molile zadnji rožni venec pred bitko.

Francozi pošiljajo raz bližen hrib salvo za salvo; že je par topovskih krogelj zažvižgalo po zraku.

„V božjem imenu, zdaj!“ vzklikne tirolski poveljnik. Žene v vihrajočih belih plaščih prihitijo. Eden izmed mož pravi ženam: „Marija nam ni nič huzarjev poslala.“

„Ali na njeno prošnjo lahko i me postanemo huzarji. Naj le pridejo Francozi!“ odvrne žena.

A Francozi niso prišli. Streljanje je prinehalo, francoska zastava na hribu je izginila.

3. Boj proti alkoholizmu.

Ena glavnih ovir socialnega reda je alkoholizem. Boj proti njemu je torej ena poglavitnih socialnih dolžnosti.

4. Skrb za zanemarjene otroke in kaznjence.

Vedno večje je število zanemarenih in javne podpore potrebnih oseb. V prvi vrsti imenujemo zapuščene otroke, zlasti nezakonske. Skrb zanje je sveta socialna dolžnost. Z veseljem in hvaležnostjo pozdravljamo v tem oziru in priporočamo v podporo deške in dekliške sirotišnice in salezijsko družbo. Srčno želimo, naj se varstvo zanemarijene mladine povsod skrbno goji. Krščanski ljubezni priporočamo tudi skrb za osebe, ki izstopajo po dovršeni kazni iz kaznilnic ali prisilnih delavnic.

5. Izseljenci.

Ravno tako je potrebna živahna skrb za izseljence. Ko pozdravljamo Rafaelove družbe delovanje na Slovenskem, priporočamo hkrati, naj jo splošno zanimanje tako okrepi, da bo po njenem posredovanju ostala tesna zveza med izseljenci in domom. Skrb za izseljence se mora raztezati ne samo na njihovo pot iz doma, marveč tudi na njihovo bivanje v tujini, zlasti v verskem in нравnem oziru. Po večjih mestih je treba tudi skrbeti za zdrava in нравno priporočljiva prenočevališča.

6. Varstvo žensk.

Velike nevarnosti prete ženskam iz revnejših slojev, ko potujejo, ali ko so brez službe. Hvaležno priznavamo, da se je marsikaj že storilo v tem oziru. Ker pa neugodne razmere med našim narodom vedno bolj silijo tudi ženske, da si izven doma iščejo kruha, je treba še mnogo požrtvovalnega dela v varstvo delavskega ženstva.

7. Vzajemnost socialnega dela.

Vspešno socialno delo najbolj podpira vzajemnost in edinost. V ta namen so potrebni redni sestanki društvenih in združnih voditeljev; potrebne pa tudi osrednje zveze. Priporočamo, naj se za člane stanovskih in izobraževalnih društev uvede zunanji znak, da se po njem društveniki lahko spoznajo. Za društva delavskih slojev bi bilo zelo umestno po vzgledu kat. rokodelskih društev uvesti podporo potujočim članom skupne organizacije.

„Odbajajo! Odbajajo!“ zakriči eden Tirolcev in res, brez boja zapustijo Francozi svoje utrdbe.

Ravno so hoteli sovražniki napasti Tirolce, — kar se prikažejo velike postave, z dolgimi belimi plašči ogrnjene.

„Kaj je to?“ povprašujejo se začudeni Francozi.

„To je redna avstrijska vojska, to so avstrijski huzarji (ki so imeli tudi bele plašče). Gorje! pred nami stoje Avstrijci, le nazaj jo potegnimo, rešimo se hitro“, besedujejo preplašeni Francozi.

Res zapustijo hrib ter bežijo proti Klausnu.

Tirolci se spuste za njimi, posedajo zapuščeni hrib, postrelijo množino bežečih Francmanov — in rešeni so bili Francozov za ves čas vojske.

Pred belimi plašči žen in mladenk so bežali Francozi. Marija je v očeh Francozov žene res storila za huzarje in že pogled na nje je sovražnika pognal v beg.

8. Vzgoja voditeljev.

Socialno delo ne sme sloneti na ramah in na odgovornosti posameznih oseb; zato se mora za vsako društveno in združno organizacijo vzgojiti čim največje število za vodstvo in nadzorstvo sposobnih oseb.

9. Zavarovanje.

Iz naših društev naj se tudi na kmetih in za domači obrt po možnosti razvijejo zavarovalne zveze za slučaj bolezni in smrti. Pred vsem naj se pa za delavstvo izkuša rešiti vprašanje starostne preskrbnine.

10. Zabava.

Priporočamo tudi vse pripomočke, s katerim se vzbuja veselje do društvenega življenja, zanimanje za pouk in gorečnost za delo. Tak pripomoček so primerne, urejene zabave. V njih se vspešno goji edinost in prijateljstvo med društveniki. Pred vsem priporočamo zabave, ki vedre duha, obenem pa so tudi poučne in blažilne. Kot take zabave imenujemo petje, predstave iger, zlasti vzgojevalnega, blažilnega značaja. Posebno naj se goje zabave, ki so važne tudi v zdravstvenem oziru, telovadba, izleti in za mlajše društvene člane igre pod milim nebom. Za gojitev telovadbe naj se ustanove pri društvih posebni telovadni krožki. Društvene prireditve naj bodo skrbno pripravljene in dobro priučene, da se s tem vzbuja stremljenje po napredku, vendar naj se ne goje nikdar v toliki meri, da bi se ž njimi izgubil čas za pouk in delo.

11. Zveza.

Ker sloni ves narodni razvoj na pouku in pravi omiki, je nujno potrebna organizacija izobraževalnih društev in mladinskih zvez, ki naj skrbijo za poljudni pouk v vseh strokah javnega življenja in se naj zlasti ozirajo na gospodarske potrebe ljudstva in na apologetične snovi. Poleg tega naj goje glasbo, petje, dramatiko in naj izobražujejo estetični čut ljudstva. Vsako izobraž. društvo imej svojo knjižnico. Vsa društva naj bodo zvezana v „Slov. kršč.-soc. zvezi“, ki naj skrbi za govornike, za skupne vseslovenske društvene prireditve, za poljudno zabavno-poučno slovstvo ter izvršuj tudi nadzorstvo nad društvi, da se ohranijo v živahni delavnosti. „Zveza“ izdajaj, kakor je lani začela, vsako leto poročilo o društvenem delovanju na vsem Slovenskem.

Rusko-japonska vojska.

V Mandžuriji.

Rusom sovražni listi, ki so zadnji čas dan za dnem poročali z bojišča, da je ruska armada v Mandžuriji od Japoncev skoro popolnoma obkoljena, bili so v takem poročevanju tako soglasni, da jim je začelo celo rusko časopisje verjeti ter posnemati iz njih slične vesti. Vsled tega bil je general Linevič, ki je o splošnem razporejenju svoje armade molčal, prisiljen, da je te dni to-le brzogajal carju: Zadnji čas so tuji listi zaporedoma in trdovratno prinašali z bojišča vesti, v katerih so trdili, da je naša armada od vseh strani obkoljena in da ni njeni položaj samo nevaren, ampak celo tudi obupen. Ruski listi so take krive vesti ponatiskovali, in nastalo je med ruskim narodom popolnoma krivo mnenje o stanu, v katerem se nahaja naša armada. Zaradi tega zdi se mi potrebno obvestiti Vaše Veličanstvo, da položaj naše armade ni bil nikdar nevaren, in da niso bila njena krila nikdar obkoljena. Mogoče je, da so name-

ravali Japonci obkoliti naša krila, a to se jim ni nikdar posrečilo. S sovražnikom stojimo si drug naproti drugemu v jako majhni razdalji. Japonci nahajajo se sedaj ne daleč od naših glavnih postojank. Ponovno so puskusili, da bi se nam približali, a zaman. Naznanjam Vašemu Veličanstvu, da me napolnjuje izvrstno razpoloženje naših vojnih čet z najboljšimi upi. Naši vojni oddelki so pripravljeni, da izvrše vsako jim dano nalogo.

Kitajci poročajo, da je nastala med japonskimi vojniki kuga. Japonska armada stoji namreč sedaj na samih prejšnjih bojiščih, kjer je padlo mnogo vojakov, ruskih in japonskih. Te so nezadostno pokopali, vsled česar je nastal grozovit smrad, posebno v okolici Mukdena, kjer se je vršila zadnja velika bitka. Ta neznosen vzduh je pri tej vročini nastajal vedno hujši, vsled česar so nastale med japonskimi vojniki kužne bolezni, ki se vedno bolj širijo. Japonci skušajo skrbno prikrivati ta nevaren položaj svoje armade. Zaradi tega tudi tako silijo k miru, čeravno tega javno nočejo izdati.

Mirovna pogajanja.

Sedaj so dospeli ruski in japonski odposlanci v Ameriko, kjer so bili sprejeti od predsednika Združenih držav severo-ameriških. Ruski odposlanec Vite se je izrazil, da upa, da se sklene mir, če ne bodo japonske zahteve pretirane. Japonski odposlanci pa dajejo izjave, ki so res smešne. Med tem ko enkrat izjavljajo, da zahtevajo to, kar smo že zadnjič priobčili, izjavljajo na drugi strani, da nihče ne ve za prave pogoje, kakor samo japonski cesar in pa odposlanci. Zakaj jih torej prej povejo, če so neresnične?

Na Ruskem vlada splošno mnenje, da se pot temi že naznanjenimi pogoji ne sklene mir, ker so isti pretirani. Vsi ruski generali mandžurske armade so pri carju brzogajali ugovarjali, naj ne sklene sedaj miru, ko so pogoji za rusko zmago očitni.

Dosedanji neuspehi Rusije nikakor niso tako oslabili, da bi ne mogla nadaljevati vojske. Vrhutega ima Linevič sedaj mnogo več vojakov, kakor jih je imel Kuropatkin. Japonska pa sedaj izčrpa iz dežele zadnje moči. Na Japonskem morajo v vojsko sedaj tudi tisti, ki so bili do sedaj od vojne službe oproščeni. Ravno tako je denarno Rusija še mnogo močnejša. Če hoče Japonska vojno nadaljevati, mora najeti zopet novo, že šesto posojilo. Zato se oglašajo na Japonskem vedno pogostejše glasovi, ki kličejo po miru. Japonska mora biti torej jako trezna v svojih zahtevah za mir, če ga hoče imeti. Tudi niso njeni vspehi dosedaj Bog ve kako veliki, ker še ni niti tretjino Mandžurije posedla, katero hoče celo imeti. Sedaj stoji v Mandžuriji velika ruska armada, ki sestoji iz večina svežih čet, med tem ko ležijo najboljši japonski vojniki v hladni mandžurski zemlji. Posebno razburjenost je vzbudilo v Rusiji to, da so Japonci posedli otok Sahalin, med tem ko so se na drugi strani pogajali za mir. Iz vsega se toraj sklepa, da je jako malo upanja, da se sklene mir.

Zakaj je bil poražen Roždestvenski?

Ruski listi prinašajo izvlečke iz poročila admirala Roždestvenskega, ki ga je zapisal dne 10. junija, potem, ko se je posvetoval z drugimi poveljniki, ki so prišli v vojno vjetništvo, mej temi tudi z Nebogatovom. Na prvem mestu naglašja Roždestvenski,

da so bile ladje v slabem stanu, česar pa ni zakrivilo samo prenapleno oboroževanje. Admiral povdarja nepoštenost ladjedelcev in podkupljivost onih členov pregledne komisije, ki so vsprejeli slabe ladje za dobre in prikladne. Zanimivi so podatki o brodogradnji Nebogatova. Že pri Madagaskarju se je moštvo njegovih ladij puntalo ter je zato bilo ustreljenih 14 mornarjev. Potrebno je bilo celo, da so topove oklopjač Roždestvenskega obrnili proti upornikom ladij „Admiral Senjavin“ in „General admiral Apraksin“. Že tedaj je moštvo sklenilo (kar se je pa, žal, prepozno izvedelo), da se povodom bitke spunta ter se uda sovražniku. Pri Formosi so se mornarji v drugič spuntali in le nastopu Roždestvenskega se je zahvaliti, da se niso uporniki polastili ladij admiral Nebogatova. Takoj ob pričetku bitke pri Tsušimi je Roždestvenski opazil, da se brodogradnja Nebogatova, izlasti pa oklopjači „Senjavin“ in „Apraksin“, ne udeležujejo boja ter da ne slušajo njega, Roždestvenskega. Admiral Roždestvenski je sporočil puntarjem potom neke torpedovke, da sam pogrezne ladje, ako ne bodo slušali. Še le potem so pričeli streljati. Žal, da je bil Roždestvenski kmalo po pričetku bitke ranjen ter je vsled tega postal nesposoben, da bi bil nadalje vodil bitko. Nastal je na brodogradnji velik nered. Nebogatov ni bil priljubljen. Ukazal je svojemu oddelku, naj se zbere. Uporniki „Senjavina“ in „Apraksina“ so odrekli pokorščino. Zastonj je Nebogatov poveljeval in prosil. Od vseh strani so se bližali Japonci tvoreči obroč. Le „Admiral Nahimov“ je skušal prodreti ta japonski obroč. Na drugih ladjah je moštvo pretilo svojim častnikom s smrtjo ako se ne udajo. Po udaji so našli, da je bilo streljivo „Senjavina“ in „Apraksina“ skoraj nedotaknjeno. „Nikolaj I.“ in „Orel“ sta se pa hrabro borila in sta tudi izgubila polovico svoje posadke. Na vožnji v Saseho so skušali nekateri mehaniki in mlajši častniki pogrezniti „Orla“, toda zasačili so jih Japonci. Navstajal je tepež, v katerem bi bili Rusi zmagali, ako bi bilo moštvo podpiralo svoje rojake. Isto se pa ni zganilo in tako so bili omenjeni mehaniki in častniki postreljeni pred očmi strašljivcev.

Mladinska organizacija.

Sv. Peter pri Radgoni. Dne 23. je imela tukajšnja mladeniška zveza svoj peti poučni shod, pri katerem sta bili dve zanimivi točki, in sicer: 1. Domovini, zložil S. Gregorčič, deklamiral je Franc Mulec. 2. Značaj slovenskih mladeničev je sad njegove štedljivosti. Govoril je z jako jedrnatimi besedami vlč. gospod duhovni voditelj Ivan Vogrinc. Razlagal je pomen štedljivosti ter polagal isto na srca mladeničev, ob enem pa dokazoval, kakšen mora biti mladenič, ako hoče biti značajan in kakšne sadove prinašajo značajni, marljivi in štedljivi mladeniči. Sploh je bil govor tako krasan, da bi mladeniči, ki jih je bilo precej zbranih, poslušali svojega priljubljenega gospoda duhovnega voditelja celi dan. Prihodnji poučni shod bode v nedeljo, 20. avgusta, po osmi uri zjutraj v čitalnici. Vzpored bo zopet zanimiv kakor prej in sicer: 1. „Mladini“, pesem, zložil Josip Stritar, deklamuje Jakob Kovačič. V tej pesmi bo zbujal mladeniče k ljubezni in zvestobi do domovine, rekoč: „Dokler boš zvesta ti mladina — Ničesar ne boji se domovina“. 2. Značaj slov. mladeničev je

sad njegove štedljivosti, nadaljevanje; govori zopet vlč. g. duh. vod. Ivan Vogrinc. Mladeniči, pridite v obilnem številu poslušat zares krasni govor, da tako pokažete svoje zaupanje do duhovnega voditelja. In da bodo imeli res kake koristi od poučnih shodov, se priporoča mladeničem, da vestno spolnjujejo to, kar slišijo na tem shodu, da se bodo spolnile besede: „Mi gremo naprej, mi mladi!“ Vodstvo.

Mladeniška zveza v Dobrni je imela v nedeljo, dne 30. julija popoldne po večernicah svoj redni občni zbor. G. dr. Korošec je v kratkih potezah naslikal, kako se je celi gospodarski položaj v Avstriji od l. 1848 spremenil ter vrgel kmeta med druge stanovce, da ž njim tekmuje in se bori za svoj obstanek. V tem ljutem boju potrebuje kmet omike in organizacije. In mladeniške zveze imajo namen, kmetijske mladeniče izobraževati in vaditi organizacije. Mladeniške zveze so blagoslov za naše ljudstvo in zato bi jih naj ne manjkale v nobeni župniji. Na delo krščansko! Mil. g. kanonik Bohinc je v iskrenih in krasnih besedah vspodbujal mladeniče, da naj ostanejo pošteni, narodni ter naj skrbijo za svojo izobrazbo. Zborovanje je vodil gosp. Schreiner, ki se je govornikom v imenu zveze toplo zahvalil. Bralno društvo na Dobrni pošlje za dan 4. septembra tudi svoje zastopnike na krščansko socialni shod.

Slovenska dijaška zveza se je osnovala v Ljubljani ter si izbrala sledeči odbor: predsednik phil. Val. Rožič, podpredsednik phil. Cene Marinko, tajnik phil. Ernst Tomec, knjižničar phil. Dav. Gorjanec, I. odbornik brez mandata phil. J. Pintar, II. odbornik brez mandata phil. Adolf Robida. Namen društva je, krepiti versko in narodno zavest med člani in socialno delovati med narodom. Prirejalo bo o počitnicah shode, predavanja, predstave in veselice. Snovalo med ljudstvom nepolitična društva, razširjalo in izpopolnjevalo že obstoječe knjižnice ter podpiralo izobraževalna društva po Slovenskem v njih delovanju. Nadalje bo budilo zavest narodne in stanovske skupnosti med dijaštvom in med ljudstvom. Potegovalo se bo za narodne pravice in delalo na to, da si čimprej priborimo slovensko vseučilišče. Postavilo se je na katoliško podlago in si vzelo za geslo: Z Bogom za narod!

Pridni čitatelji gospodarskih listov. Nemški kmetje v nemškem cesarstvu zelo skrbijo za to, da se sami izobražujejo. Nemški gospodarski listi imajo vsled tega zelo veliko naročnikov. Zadržni list v Neuvidu ima 11.630 naročnikov. Raifeizenova knjižnica, ki izdaje vsako leto gospodarske spise, ima 25.000 naročnikov in različni gospodarski glasniki najdejo na leto okoli 108.000 odjemalcev. Slovenci, posnemajmo v dobrem tudi Nemce!

Spomini z romanja v Rim.

Piše kmet iz mariborske okolice.

(Dalje)

Potem so na altarju sv. Petra sv. oče služili najsvetejšo daritev, pri kateri je bilo mnogo kardinalov navzočih. Za rimsko in drugo visoko gospodo so bili napravljeni visoki prostori in sedeži. Za pevce, kateri so svetovni znani in katerih je bilo več sto, je bil tudi nalašč pripravljen oder; tak pevski zbor je le v Rimu mogoč.

Cerkev sv. Petra je največja in največja ličastnejša na svetu. Dolga je 187 in široka 45 m; zidali so jo 200 let v času 20 papežev. Pod velikansko krasno kupolo je grob sv. Petra. Ta cerkev je stala okoli 260 milijonov kron in samo popravilo stane vsako leto 180.000 kron. Tukaj je spredaj v altarju sulica, s katero je vojak Longin prebodel srce Jezusovo, potni prt, s katerim je sv. Veronika razbičnega Jezusa obrisala, in del sv. križa.

Krasen je napis na zidu kupole: „Ti si Peter in na to skalo hočem svojo cerkev zidati in tebi dam kluče nebeskega kraljestva“. Na desni strani zidu je znamenita brončena podoba sv. Petra, z desno blagoslavlja, v levi ima ključe. Desna noga je od poljubov vernikov svetlo oguljena.

Na altarju, na grobu sv. Petra je 95 bronastih svetilnic (srebrne so Francozi oropali). V stranskih altarjih je več sv. papežev pokopanih. Podobe 4 evangelistov kakor tudi drugi okraski so iz mozajika. Drago, umetno delo največjih umetnikov.

V cerkvi je električna razsvetljava in cerkev služi najbolj za izvenredne velike cerkvene slovesnosti. Po dokončani slovesnosti smo odšli v vrstah. Na trgu pred cerkvijo je bila gnučja, kakoršne Rimljani že menda dolgo niso videli. Ljudje so bili iz celega sveta, bele, rumene in črne polti; človek tukaj toliko zanimivosti vidi, da bi res lahko nezavesten postal.

V Rimu ima vsaka ped zemlje zanimivo zgodovino in izvoščeki so kaj izgovorni ter vedno kažejo in razkazujejo pomen te ali one cerkve, ulice, umotvora itd. Popoldne je dež ponehal. Ker za popoldne nismo imeli nič na programu (slavnost je trajala do 2. ure), so trije gospodje želeli, ogledati si prostor nad cerkvijo, kupolo, iti na najvišjo kupolo pod križ, odkoder je baje najlepši razgled po mestu. (Dalje sledi.)

Razne novice in druge reči.

Naše misli. Ali bo letos kak mladeniški shod? Bo. In sicer, če se nam posreči, na takem mestu, da bo prav za brežiški, sevniški in kozjanski okraj. Tam doli proti Brezicam še z mladeniško organizacijo nismo prodrli, za to hočemo poskusiti letos. V slovenjegraškem okraju so nam lani obljubili, da prirede letos zopet mladeniški shod in sicer, če mogoče, v Starem trgu. Pa je misel nekam zaspala. Vzbudite se, vzdramite se, rojaki naši! V Oplotnici so pri občinskih volitvah dne 31. julija Slovenci zmagali samo v drugem razredu, v tretjem pa so propali, a v prvem itak ni bilo upanja na zmago. Da so v tretjem propali, je bila kriva malomarnost nekaterih mlačnežev, ki so šli rajši na sejem ali pa za pečjo ostali, nego bi se udeležili volitev. Slava pridnim in značajnim volilcem, a sramota mlačnežem in nemarnežem! Ali se že pripravljate kaj za shod slovenske krščanske socialne zveze v Mariboru dne 4. septembra! Da ne bo nihče rekel: saj ne vem o čem se bo govorilo, — za to smo objavili na uvodnem mestu tvariino, o kateri se bo razpravljalo. Sedaj veste vse in lahko tudi govoriti o eni ali drugi točki. Obenem lahko tudi poromate k Materi milosti v frančiškanski cerkvi! Pridite v obilnem številu! Shod je seveda samo za mladeniče in može. Kranjski može in mladeniči pridejo s posebnim vlakom. Vrlo in lepo! Marijine družbe za mladenke pa imajo letos svoj shod na Brezju dne 20. avg. Toda o

tem so mladenke že gotovo obveščene. Na postajah slišimo večkrat, kako Slovenci v spakedrani nemščini zahtevajo vozni listkov. Postajenačelniki se muzajo taki nemščini, nas pa je sram, da so nekateri še tako nezavedni. V mariborski okolici se bo dne 27. avgusta nekaj posebnega vršilo. Hotinjavas in Orehovavas sta si ustanovili požarno brambo in omenjenega dne bo blagoslovljenje brizgalnice. Toda to še ni isto, kar smo imenovali nekaj posebnega. Ampak posebno in veselo je, da bo to prva požarna bramba v mariborski okolici s slovenskim poveljnima jezikom. Vse, kar leze in gre v Mariboru in okolici, bo prišlo ta dan v Slivnico in odtod v Hotinjovas! Mi gremo naprej. Kaj pa pri vas? Sporočajte nam kaj! Sprejmite naše gorke pozdrave!

Štajerčevi pristaši. V „Štajercu“ imajo svoje oglase: H. de Toma v Dobju na Planini, Slavič v Ptuj, Selinšek v Ptuj, Bauman v Konjicah, Franc Pecold v Slovenski Bistrici, Franc Pečuh v Celju, Hans Vouk v Poljčanah, Al. Balant v Oplotnici, Švab v Ptuj, Kratschdorfer v Ločah, Koletnik v Čmureku, Lankov Trofinu, Krautsdorfer v Slovenski Bistrici, Karl Krebs v Mariboru, Pungaršek v Slovenjgradcu!

Javno vprašanje. „Štajerc“ neprenehoma napada slovenske kmete, župane, duhovnike, advokate, učitelje, trgovce in obrtnike, nikdar pa se še ni dokaznil niti z eno grajalno besedo nemškutarskih (po njegovem „naprednjaki“, pravzaprav pa „naprejbedaki“) in nemških ljudi. Ali se teh boji? Ali jih ne sme napadati? Da naprejbedaki niso svetniki in vzgledni ljudje, to vendar ve ves svet, za to pa je čudno, da ima „Štajerc“ samo na Slovence korajžo. Ali to ne dokazuje, da sovraži Slovence, ki so ostali še svojemu narodnemu prepričanju zvesti? Ali mu mrzi slovensko narodno mišljenje? Ali niso narodni odpadniki zaničevanja vredni ljudje? Na zadnja tri vprašanja naj nam „Štajerc“ odgovori!

Zelo omikano! Psovke rabijo najrajši pijanci, posebno šnopsarji. Omikan človek ne rabi nikdar psovki! Za to pa je brez dvoma, da je dopis iz Ormoža v zadnjem „Štajercu“ spisan od kakega šnopsarja, kajti ormoški Slovenci se v dopisu imenujejo s samimi imeni, kakor si jih more izmisliti le kak pobalin. Tako se čita: Bürklov Miha, Golobradki iz Rešetarjevega, Oroslavski itd. Zelo omikano, kaj ne?

Neprestano hujskanje. V zadnjem „Štajercu“ je zopet vse polno huskarjev proti različnim ljudem in stanovom. Kdor noče biti pristaš šnopsarske „Štajerčeve“ stranke, njega obsujejo s psovkami in grdimi izrazi, da se človeku studi. Ni čudo torej, da je ljudstvo na Spodnjem Štajerskem tako nahujskano, odkar izhaja „Štajerc“, da se pretepi in umori na strašen način širijo. Ni še dolgo, kar je „Štajerc“ neprenehoma hujskal ljudi na Polensaku pri Ptuj proti veri, cerkvi in vsem poštenim ljudem. In kaj se je zgodilo? Dne 23. julija se je zgodil strahovit čin, Anton Majcen je umoril z nožem svojega brata Jožefa! To je sad, katerega seje „Štajerc“ po Spodnjem Štajerskem!

Veselo znamenje. Bil je pred kratkim kmet iz gornjeradgonskega okraja v Mariboru. V razgovoru o delavcih se je stavilo tudi vprašanje, kaj daje svojim delavcem piti: „Ali žganje?“ „Nikakor ne,“

odgovori kmet, „žganja mladi delavci nočejo več piti. Dajati jim moram jabolčnico!“ V gornjeradgonskem okraju je mladinska organizacija zelo dobro razvita, mladina je zavedna, in zato ni čuda, da prodirajo zdravi nazori mladega naraščaja že tudi v vsakdanje življenje. Blaga duša, zdravo telo, za našo mladino najboljše blago!

Sv. Jurij ob Ščavnici. Vse, kar je pisal „Štajerc“ o naših duhovnikih, je moral v zadnji številki preklicati. Laž ima kratke noge!

Ormoški davkar Grejan je od Sv. Jurija ob južni železnici doma in je bil kot dijak in mlad uradnik vedno zvest svojemu ljudstvu. Zdaj pa se je izneveril svojemu slovenskemu prepričanju in pri zadnjih občinskih volitvah v Ormožu se je postavil na stran Vsenemcev ter ž njimi volil. Ali naj ljudstvo spoštuje takega moža? Šentjurski Grejan je naenkrat — Vsenemec! Za počit'! Resno pa zahteva slovensko ljudstvo, da se odstranijo vsenemški uradniki iz c. kr. avstrijskih uradov!

Od divjih lovev obstreljen. Lovca posestnika gradu v Dornavi France Plohl in Jožef Kristanič sta te dni lovila divje love. Ko sta zapazila nekega divjega lovca, sta se ločila, da bi ga obšla. Plohl se je divjemu lovcu vedno bolj bližal, kar ga lovec opazi in ustrelil vanj. Strel je Plohla zadel v roko ter ga težko ranil. Divji lovec je drugič pomeril, hoteč bolj zadeti, Plohl je pa zbežal in se skril v neki koruzi, kjer ga je dobil tovariš Kristanič. Divjega lovca so že prijeli v osebi posestnikovega sina Ignacija Veršiča iz Bukovice pri Ptuj.

Šentlenarski okraj, pozor! Čeprav se še vse ljudstvo spominja velikanskih lumparij, katere je storil nemški vodja Mravljak v forsuskasi, vendar so lenartski posilinemci imeli poguma dovolj, da so zopet ustanovili forsuskaso. Prosto jim, toda Slovenci bodo nosili svoje denarje le v slovenske zavode!

Nov boj se celjskim okoličanom obeta prihodnje leto pri občinskih volitvah. Kakor se govori, nameravajo nemškutarji napasti okoliško občino, da jim bo mogoče potem k mestu pritegniti bogate, davke prinašajoče kraje Gaberje in Spodnjo Hudinjo. Mesto jim že ne more dajati toliko davkov, kolikor bi jih oni radi za svoje nemške slavnosti skozi okno pometali. Zato preže na okolie. Delajo že sedaj na vse kriplice: prilizujejo se okoličanom, dajejo jim posojila, kjer je varno ali ne itd. Slovenci, ob pravem času pozor! Mnogo se je že grešilo s tem, ker so se volivne priprave prekasno začele.

Rajhenburg. Milo so zapeli zvonovi dne 23. julija, ko smo spremljale rajno sestro Nežo Horvat k večnemu počitku. Rajna je dopolnila še le 29. leto svoje starosti, in že je zapustila to solzno dolino in nas, svoje tovaršice, ki iščemo prave steze priti za njo. K pogrebu so jo nesle dekleta, in spremljevali smo jo z gorečimi svečami, družbena zastava se je vklanjala njenemu odprtemu grobu. G. V. L. so jo nam postavili v krasnem nauku za vzgled in slikali so nam njeno angeljsko življenje. Jokale smo ob pretresljivem govoru. Vse žaluje, ki smo rajno ljubile, nas navdaja upanje, da se združimo nad zvezdami, saj smo jo izročili nebeskemu ženinu. Bog ji daj v miru počivati in sveti naj ji večna luč! — Dekle iz družbe Marijine.

Bogata beračica. Dne 27. julija t. l. je umrla v Gradcu neka Vincencija Breiner,

ki je živela jako siromašno, iskala podporo javne dobroteljske in iskala po gozdih suhljadi. Spala je na dveh lesenih zabojih. Ko so po njeni smrti preiskali njeno stanovanje, našli so med cunjami za 410.800 kron vrednostnih papirjev. Žena se je bala roparjev, zato je živela kot beračica.

* * *

Koroške misli. Veste, gospod urednik, na Koroškem je sedaj strašna suša — in zato ni čuda, da mi je ta suša tudi „koroške misli“ posušila. Seveda ta suša tudi vpliva na narodno življenje in sedaj nič ni slišati o shodih in kakih drugih prireditvah. Pa kakor čujemo, se bo kmalu spremenilo v tem oziru in vršilo se bo več shodov. Tedaj pa bo že, upamo, tudi suša prenehala in lahko bomo hodili na shode. Torej koroški fantje, pozor! — Kaj pa kaj celovski lintver dela, boste morebiti barali. Ja, veste, ta nemškutarski požrešni lintver nikoli nima dovolj. Še zdaj o največji suši bljuje vodo iz gobca, ker je ima preveč. Ti prešmenecani lintver ti bodi! Ne bo šlo drugače, da nemškutarskemu lintveru zamašimo gobec, pa bo. Veliko škode je že naredila ta zver. Prej ko je prebival lintver še v Vrbskem jezeru, je grabil slovenskim kmetom živino in ljudi, sedaj pa pobira posestva in hiše ob Vrbskem jezeru. Sedaj, ko je čas počitnic, prihaja gospoda na vrbsko jezero od vseh koncev in krajev sveta. Dobro se ji godi — slovenski kmet pa gleda vse to in je zadovoljen, če prodaja nekaj zelenjave in takih reči ali pa, če ji sme biti za hlapca. Da pa bi bil sam podjeten in zidal hiše za tujece — tega ni najti. Tujece prodaja svet — in ta potem zida. Tako je. Žalostno — kaj ne? — Toda ne obupati — rešimo to, kar se še rešeti da!

Spodnji Dravograd. Živinski sejem, kateri je bil tukaj na 2. t. m., se je slabeje obnesel nego zadnji. Živine se je kljub neznosni vročini in vsled nujnih poljskih opravil še precej prignalo, ali prodalo pa se je vsled slabe cene in pomanjkanja kupcev zelo malo. Promet je bil toraj slab. Segalo se je nekoliko le po pitanih volih. Prihodnji živinski sejem je tukaj na sv. Matevža, to je na 21. septembra.

Trušnje pri Velikovecu. „Regimentno“ ga je „špilal“ pred kratkim tukaj neki huzar iz nemškega Št. Vida. Mladeniču se je menda stožilo po domovini, zato je desertiral. Mahnil jo je kar naravnost iz Št. Vida nad Mostič in Št. Jur na Velikovec. Na Gosinjah so mu še pri nekem kmetu iz usmiljenosti na „aufšlogarje“ na vsaki strani prišli dve zvezdi in ga postavili za korporala, ker je pravil ljudem, da je prave zvezde zgubil. Napravili so mu zvezde kar iz belega papirja in so imeli mladenci cele vasi svoj „hec“. Potem jo je korporal mahnil v Št. Jur, tam se je izdal, da pripravlja pot za manevre, katerih pa letos ne bode. Šentjurčani mu seveda niso verovali, usmilili so se ga vendar, dali so mu jesti in prenočišča, na Supotu so mu posodili celo harmoniko, da je popeval slovaške pesmi in igral. Drugi dan pa ga je zalotil v Velikovecu žandar in ga povabil na ričet, v katerem menda ne bode veliko klojev.

Iz Podjunske doline. Pričakovati je bilo, da bomo imeli letos Korošci dobro letino. A kaže se drugače. Rž se je po nekaterih bolj globokih zemljah prav dobro storila. Kjer je bolj peščena zemlja, ki potrebuje več dežja, pa je bolj slaba. Slaba

je tudi po nekaterih krajih pšenica. Slama še je lepa, klasje je tudi veliko videti, a je lahko in prazno. In oves, katerega Korosci prav veliko sejemo, je cele tri tedne prej, ko bi bilo treba, začel zoreti, lahko ga žejemo in prazno slamo mlatimo. Detelja, ki bi morala za seme najlepše cvesti, se suši in nam niti za dom ne bode semena prinesla. Travniki so po nekaterih krajih posušeni, pašniki ravno tako, živino moramo s suhim krmiti, kaj šele bode po zimi. Vse to je zakrivila huda suša. Po nekaterih krajih cela dva meseca ni padlo kapljice dežja. Leva stran Drave je letos na boljšem, ker imajo tam težjo zemljo, kakor pa desna stran. Povrh pa še nam je po nekaterih krajih prepevala toča žalostno pesem. Kaj bo, se vprašamo in tožimo. Prej smo bili navajeni dobrih letin, lani in letos pa kažejo kolendre prav slabo. Moj Bog, se bomo pač mogli navaditi, pa težko bode.

Iz celovške okolice. Zopet je nastal gozdni požar v obližju Celovca, to je tretji v teku štirinajstih dni. Dne 4. t. m. okoli treh popoldne se je mahoma zapazil dvigajoči se dim na vrhu hriba nad Maierniggom, v celovški okolici. V Celovcu so najprej mislili, oziroma se je tako videlo, da gori kaka vas onstran hriba. Ker se je pa dim čimdalje bolj visoko in gosto dvigal, ter se je ob enem tudi zapazil švigajoči plamen, je bilo takoj jasno, da gori zopet gozd. Celovška požarna bramba je nemudoma odrinila na pogorišče, ravno tako so tudi ljudje iz bližin prihiteli ljudem na pomoč. Ker se je pa bilo bati, da bi se v večjem obsegu ne razširil požar, sta bili tudi dve stotniji od 17. pešpolka poklicane na pomoč. Proti sedmi uri zvečer so z združenimi močmi ogenj toliko omejili, da je bila izključena večja nevarnost za gozd. Zgorelo je precej gozda, vendar škoda ne bode toliko. V Celovcu so se tudi širile govorice, da še na dveh drugih krajih gori gozd, in sicer nad Gospo Sveto in pa nad Borovljami v Rožni dolini. Zagonetno je le, kako da je nastal požar. Sicer pa ni čuda, ako se požari množijo, ker suša je že taka, da je vse zvenjeno in osušeno, vročina pa dan na dan hujša.

Guštanj. Vlak je zasmodil med Guštanjem in Prevaljami škarpo, ki je bila vsled velike vročine čisto suha. Ogenj se je hitro razširil na gozd. A delavcem na železničnem tiru se je posrečilo ogenj pogasiti. Gozd je posest južne železnice.

Podravlje. Dne 30. julija je daroval prvo sv. mašo domačin č. g. Tomaž Ullbing. Ljudstva se je kar trlo. Pridigal je č. g. dekanijski administrator Gregor Einspieler. Lepo so peli dravski pevci pri novi maši. Pri obedu, ki se je vršil v gostilni pri „Glaserju“, pa so neumorno brenkali na tamburice vrli domači tamburaši, ki so se v kratkem času imenitno izurili v igranju. Posetilo nas je tudi nekaj gospej in gospodov beljaškega omizja, ki so neumorno prepevali. Bil je lep dan. G. novomašniku pa kličemo: Na mnoga leta!

Črneče. Naša vas je dobila tudi na zunaj slovensko lice. Na gostilnah so namreč sedaj slovenski napisi. Črnečani, na dan! Tako je prav! Živio!

Bistrica v Rožni dolini. Mogočno so gromeli na predvečer dne 23. julija mornarji in oznanjali po širni dolini, da se vrši nastopni dan redka slovesnost, nova sv. maša, katero daruje č. g. Josip Linasi. Ob pol 10. uri imenovanega dne je stopil č.

g. novomašnik, ob spremstvu mnogih gg. duhovnikov in bogoslovcev pred altar, nakar so mu pevci zapeli pozdrav. Pridigal je č. g. Ivan Hornbök, kateremu govoru je ljudstvo pozorno sledilo. Popoldan so se gostje zbrali v prostorih g. Kraigerja, kjer so se prijetno zabavali. Nazdravila sta g. novomašniku gg. Iv. Hornbök in Ekar, prvi tudi materi novomašnika in družicam. Gosp. novomašniku kličemo: Na mnogo let!

Ravne pri Rožku. Dne 15. avgusta napravi naše izobraževalno društvo izvenredno zborovanje in priredi ob tej priliki veselo igro „Doktor Hribar“. Igrali bodo vrli naši fantje in ženske iz okolice. Pričakujemo obilne udeležbe!

* * *

Novo uniformiranje avstrijske vojske. Dunajski list „Zeit“ javlja, da se novo uniformiranje avstrijske vojske nekoliko zakasni. Cesar se namreč ne strinja z vsemi predloženimi spremembami, zlasti je proti predlogu, da bi vojaki nosili okroglo suknjo. Najbrž bo vsprejeta predložena uniforma pehote, ki bo sive barve z rdečimi našivi.

Ne preveč soliti, ne preveč poprati! Tega svarila se naj drže gospodinje zlasti v poletnem času, ko nas muči neznosna vročina in človeka tare vedno huda žeja, katero sol, poper in drugi taki dodatki k jedem izredno povečujejo. Sicer so ti dodatki potrebni za boljše prebavljanje, toda če se jih v preveliki meri uživa, škodujejo, otope prebavljalne organe in jih brez vzroka utrudijo. Vsled tega nastanejo mnogokrat želodčni in črevesni katari. Seveda niso vsi ljudje z isto množino soli, popra, paprike itd. zadovoljni, a kakor rečeno, v poletnem času rajši manj nego preveč teh reči. Na Ogrskem je silno veliko bolnikov, ki imajo želodčno-črevesni katar prav zaradi od paprike vsega rdečega ogrskega golaža.

Kaj povzročuje grmenje? Zabliska se in v zraku zabobni grom. O vzroku grmenja znanost še ni nič stalnega izrekla. Znano je, da vsaka iskra bliska povzročuje šum in ker je blisk jako močan, povzročuje obilo šuma in ta šum je grmenje. Ko se zabliska, šine strela v zrak, katerega razdvoji, pri čemur nastane prazen prostor, v katerega udari šum, ki ga zovemo grmenje. Najbolj natanko je premočil vzroke grmenja profesor Trombigde. Ta profesor je več let proučeval mavrico v vodeni pari. Po mnogih skušnjah se je uveril, da obstoji mavrica v ozračju, ki je polna vodene pare, skozi katero je tekel električni tok. V tako ozračje je postavil dve leseni palici, omotani z bombažem, kateri je poskropil z vodo. Ko sta bili ti dve palici oddaljeni druga od druge le 4 palce, razvil se je med njima tok poln sijajnih isker. Ko je tok švigal semintja, je tako grmel, da si je moral profesor ušesa zamašiti. To grmenje je nastalo vsled eksplodiranja vodenih in kislin-skih plinov, ki nastanejo v vodeni pari. Na temelju tega poskusa je verjetno, da se gromenje v naravi povečava v veliki vlažnosti oblakov, nastaja pa vsled razkrojenja vodene pare.

Kako naj spimo? Neki francoski zdravnik svetuje ljudstvu, naj po leti in po zimi spi pri odprtem oknu. Sobni zrak se kmalu pokvari, in nič ni tako nezdravo, kakor nečisti zrak. Človek potrebuje povprečno na uro po 400 litrov zraka, osem ur torej 3200 litrov. Mož in žena potrebujejo eno noč 6500 litrov zraka. V štirih urah je v sobi že več sto litrov ogljikove kisline in

mного strupenih plinov. Proti temu se je mogoče samo na ta način braniti, ako vedno dobivamo čist zrak. Zatorej odpirajmo okna! Po zimi rabimo taka okna, bi bodo imela v steklu luknjice. To nas bo čuvalo pred prehlajenjem, zrak pa bo vedno čist.

Pretirana skromnost pri Japoncih. Ako hočejo v srednjih ali boljših krogih povabiti tujca h kosilu, pošljejo mu tako ali slično vabilo: „Prosim odpuščanja, ako Vas razžalim s tem, da Vas povabim h kosilu. Naša hiša je mala in zelo umazana. Naše navade so zelo slabe, in morda ne boste dobili niti jesti kaj takega, kar bi bilo užitno; toda v kljub temu upam, da nam ne odklonite pohlevne prošnje.“ — Ako pride potem tujec h kosilu, najde vse strogo snažno in redno, najljubeznivejšo ljudi in do 15 najboljših in najraznovrstnejših jedil.

Kitajska modrost o alkoholu. Vino je vremenski petelin, najprej prijatelj, potem sovražnik. — Kdor ima rdeč nos, se ga smatra pijancem, če prav ni. — Vzdržnost opojnih pijač je enaka uzdi iz zlata. — Najboljše sredstvo proti pijančevanju je: opazuj pijance, ko si sam trezen. — Vol pije iz reke, toda napolni si le želodec. — Kogar vino in ženske zapeljejo, je enak drevesu, ki pade od dveh sekir naenkrat posekano. — Kdor uniči svoje zdravje z nezmernostjo, izvrši ravno tako samomor kot oni, ki se zastrupi, obesi ali utopi. — Človeška sreča je odvisna od tega, v koliko spozna in spolnuje svojo dolžnost.

Avstralska jabolka. Letošnje leto so po velikih mestih na prodaj tudi že jabolka iz Avstralije. Dosedaj so se dobila tu in tam jabolka iz Amerike, letos so se pa začele že iz Avstralije vpeljavati jabolka. Ta sad je tam že zrel. Kakor se sliši, so jabolka lepa in dobra. Eno jabolko stane po 30 do 60 h na Dunaju in se prodaja pod imenom „Munroes favorite“. Jabolka so precej velika, po eni strani rumena, po drugi pa svetlo-rdeča.

Koliko plače dobiva ruski delavec? Kakor poroča ruski list „Novoje Vremja“, niso delavske plače v Petrogradu tako strahovito majhne, kakor bi to radi dokazali razni slovanski sovražniki. So tovarne, kjer zasluži delavec na dan po 3 do 4-50 rubljev (8—12 K), ako je le nekoliko izvežban v svojem poslu. Kdor prav nič ne zna, zasluži po 1 rubelj (2 K 70 v) na dan. Ako je pa delavec le količkaj izvežban, more zaslužiti na dan po 2 do 4 rublje. Iz tega se vidi, da so v Rusiji delavci bolje plačani nego v mnogih drugih državah; v kljub temu jo imenujejo vse vprek barbarsko!

Lev — spremljevalec. Nedavno je prišel v Karlove vari neki francoski gost, ki ima mesto psa leva s sabo. Sicer je lev še mlad ter nenavadno krotak in ubogljiv, toda proti tujcem vendarle piha liki mačka. Gostje se sicer zelo zanimajo za nenavadno zver, toda na javne izprehode pa vendar ne sme hoditi Francoz s svojim „princem puščave“.

Dete v trebuhu morskega psa. V Neapolju se je kopal v morju osemletni deček, ki je izginil v vodi. Mislili so, da se je dete utopilo. Dne 13. t. m. zjutraj so pa mornarji neke torpedovke dvajset milj od neapoljskega obrežja vjeli morskega psa. Bil je dolg pet metrov. Ko so ga prerezali, so našli v njegovem drobu otročje truplo. Mornarji so prinesli mrtvo dete v Neapelj,

kjer se je dognalo, da je to oni deček, ki se je nekaj dni preje utopil.

Nov umetnik v gladovanju. V Bochumu na Nemškem je neki umetnik v gladovanju stavil 2500 mark, da bo ob sami vodi prešal 19 dni v stekleni omari. Svečano so ga zazidali v omaro v prisotnosti zdravnika, ki je potrdil, da je človek, ki se podvrača postu, popolnoma zdrav in bo lahko post vzdržal. Nekaj dni po tem zazidanju je prišel pred dotično omaro neki človek, ki je slastno povžival kruh s klobaso. Vzidanega so se lotile take skomine, lakota ga je z nepremagljivo močjo napadla, da je razbil steklo in skočil na kruh in klobaso. Predno je použivajoči človek vedel, kaj se je zgodilo, ni bilo kruba in klobase več. Oboje je izginilo kar celo v lačni želodec umetnika v gladovanju.

Hoja po vodi. Dunajski listi poročajo, da je v minolem mesecu neki Kirkmayer z Dunaja iznašel neko tvarino, ki se ne potopi in ki ne spušta vode. Kirkmayer si je napravil iz te tvarine obušalo in vzel še neke posebne pasove ter celi dve uri korakal po Donavi, da ga je gledalo celo mesto. Nekaj časa je bilo videti, kot bi se mož potapljaj, a ko so ljudje natančneje pogledali, so videli, da pleše valček, kot bi bil v kakem dunajskem salonu. Ko je končal to svoje čudovito šetanje, ga je oduševljeno pozdravilo dunajsko občinstvo. Nekateri so mu ponujali denar, da patentira svojo iznajdbo, večina pa mu je priporočala, naj čez Atlantski ocean odide peš v Ameriko.

Pravi barometer. Slovečemu vremenskemu fiziku in matematiku Newtonu je svetoval njegov zdravnik in prijatelj, naj vsak dan jezdi dve uri iz mesta. Ko je neko jutro jezdil mimo nekega kravjega pastirja, mu je ta svetoval, naj ne jezdi predaleč, ker ga bo sicer zalotil vihar. Newton se je oziral, a ker ni videl niti meglice na nebu, je smatral pastirja za norega ter jezdil svojo pot. Čez pol ure pa se je stemnilo in začelo silno deževati. Vsak drugi bi si poiskal zavetja, profesor pa je obrnil konja ter poiskal pastirja, da mu razloži, po čem je prorokoval dež. Pastir mu je rekel: To ni nič težkega, gospod. Kadar se lepo vreme naglo prevrne, se moje krave vselej prej drgnejo s hrptom ob drevesa. — Učenjak je razočaran vzdihnil: Ali se izplača študirati 25 let vse fizikalne stroje in nebo, da se najde pravi barometer na kravjem repu.

31 let spala. Kakor poročajo španski časopisi, se je zbudila te dni v Villaciense blizu Burgosa neka trgovka iz 31letnega spanja. Ženska se spominja vseh dogodkov svojega življenja, kot bi se godili pred par dnevi, samo čudi se, da so njeni rojaki osiveli in ne more verjeti, da je spala tako dolgo. Od vseh strani prihajajo zdravniki, da vidijo in čujejo to ženo.

Največja trta na svetu se nahaja v dolini Karpinteria v Kaliforniji. Usadila jo je pred 61 leti neka mlada Španka Dona Ayala. Deblo trte meri pri tleh 2 metra 54 cm v obsegu, ena horizontalna veja pa 91 cm. Trta pokriva prostor 1333 kvadratnih metrov ter sloni na 60 močnih kolih. Ta velikanska trta daje na leto okoli 5000 grozdov.

Lep običaj se je ohranil v indijskih državah, ki jih vladajo domači knezi. Kadar zasede novi knez prestol, ga odtehtajo z zlatom. V dvorano prinesajo veliko teht-

nico. Na eno stran se vstopi novi knez, na drugo stran pa polagajo toliko časa cekine, da se vzdigne knez. To zlato razdele potem med reveže, ki se vselej vesele debelega kneza.

Ni se mu nič zgodilo. Vodja (hribolazcu ob nevarnem mestu): „Pretekli teden je padel tukaj dol neki tujec.“ — Popotnik (prestrašen): „Ali se mu je kaj zgodilo?“ — Vodja: „Zgodilo se mu ravno ni nič posebnega. — V nedeljo smo ga pokopali!“

Strašno! „Misli si, ravno kar je prišel moj brat v sobo, lica bledega kakor stena, srajco vso omadeževano s krvjo...“ — „Moj Bog, so ga li napadli roparji?“ — „O ne, ampak danes se je prvokrat sam bril!“

Nekaj iz Londona.

(Napisal Maksim Železnik.)

Bilo je na Dunaju, ko sem nekega večera zavil v eno tistih zakotnih gostiln, v katerih se shajajo ljudje vsake vrste.

Ne vem prav, kaj me je dovedlo tje, a skoro gotovo je bila to moja, ne vem slaba ali dobra navada, namreč, da se rad pogovarjam z ljudmi, ki so videli že mnogo sveta in so že marsikaj skusili. Tako je bilo tudi tukaj. Ko sem stopil v gostilniško sobo, sem takoj opazil, da je v isti le en sam gost. Pristopil sem in se po običajnem pozdravu vsedel k isti mizi njemu nasproti. Kmalu se je med nama razvnel živahen pogovor.

Mene je mož jako zanimal, ker iz njegovega govora sem spoznal, da je že križem prehodil skoro celo Evropo. Prašal sem ga po njegovi narodnosti. „Jaz sem rodom Anglež iz Londona“, mi je samozavestno odgovoril.

„A kaj delate tu na Dunaju?“ sem popraševal dalje.

Nato se je moj novi znanec malo zamislil, polem pa s posebnim povdarkom dejal: „Pač jadram po razburkanih valovih življenja in ti me gonijo vedno iz kraja v kraj.“

Začudil sem se tujcu in jel premišljevat, kaj pomenijo te njegove besede, a konečno, da bi še kaj govoril, ga zopet vprašam: „Kaj ste delali v vaši mladosti, ste morda študirali ali se učili kakega rokodelstva?“

„Ključavničarstva sem se učil, a ta posel sem že pozabil, le pri ključavnicah in ključih se še dobro razumem.“

Jaz sem se na novo začudil in nehote z vprašajočim pogledom ponovil — „pri ključavnicah in ključih?“

Ta se je glasno zasmejal in na novo potrdil: „Da, pri ključavnicah in ključih.“

Mislil sem in premišljeval, a na noben način si nisem mogel raztolmačiti tujčevih besed.

Molčala sva oba.

Čez nekaj časa pa me je ta sam nagovoril in dejal: „Lahko bi vam povedal zanimivo dogodbico, katere glavni junak sem bil jaz sam —“

„Toraj ste morda rešili komu življenje, ali —“

„Ha, ha, ha, kaj še, lastniku neke banke v enem londonskem predmestju sem odnesel približno dvajset tisočakov.“

„Seveda na pošto in z njegovim dovoljenjem?“ sem ga vprašal.

Ta se je zopet glasno zasmejal in mi

kratko odgovoril: „Kaj še, ukradel sem jih.“

„Vi se šalite in mislite, da vam bom bom kaj takega verjel?“

„Kakor vam drago, mladi gospod, a če vam je ljubo, povem vam to veselo dogodbičo in sem nverjen, da vas bo jako zanimala.“

„Prosim, le govorite, bom vam hvaležen“, sem mu hitro odgovoril in moj novi znanec začne približno nekako takole govoriti:

„V enem londonskih predmestju, kjer sem stanoval jaz, imel sem tudi dobrega prijatelja, ime mu je bilo Jak.“

Za delo ni bilo ne njemu, ne meni in tako sva pohajkovala dan za dnevom po londonskih ulicah.

Nekega dne sva se sešla zopet na ulici in Jak mi je s pomembnim pogledom povedal, da je nekaj imenitnega „zvohal“ — in dostavil: „Če mi boš pomagal, dragi prijatelj, boš lahko pil, kakor goba, a ne vode, ampak najboljšega vina ti bo preostajalo.“

Te zadnje besede so strašansko prijetno pošegetale moja ušesa in zvedavo sem ga vprašal, kaj je „izvohal.“

„Imeniten ulom“, mi je odgovoril in nadaljeval, „Ti mi moraš pomagati, kajti jaz gotovo ne odprem velike blagajne, akoravno je že jako stara, a to se tebi gotovo posreči; da z lahkoto prideš v bančne prostore, sem že poskrbel.“

„Katero banko imaš v mislih?“

„Banko „Wanfield in sin“ tam v Doverlals predmestju, zrak je čist kakor že dolgo ne, kajti stari Wanfield je odpotoval že pred dnevi v Dublin, toraj je doma le sin, kateri je pa gotovo na kaki veselici in povrhu tega bo, kakor vidim, v nekaj urah jelo snežiti in potem ne bo več žive duše na cesti. Toraj kaj misliš o vsem tem, mi hočeš pomagati?“

Okoliščine v tej hiši so mi bile dobro znane, ker prav v sosedni hiši je imel moj bivši mojster svojo delavnico in starega Wanfielda sem dobro poznal in vedel, da ga ne spraviva na nič, če mu z Jakom izmakneva kakih dvajset do trideset tisočakov. Zato tudi nisem dolgo premišljeval in sklenil poskusiti ulom.

Šla sva na moj dom, kjer sem se poskrbel z vsem potrebnim orodjem in čez nekaj ur sva že stala pri vratih banke „Wanfield in sin“.

Snežilo je, da dvajset korakov nisi videl človeka in tudi svetilke so le slabo brlele. Žive duše ni bilo videti in slišati na okoli.

Jak je oprezno odklenil vrata, jaz sem smuknil v bančno sobo. Jak pa je prav tako oprezno zaklenil vrata za menoj in ostal zunaj, da pazi in kakor sva se bila dogovorila, da zamijavka, če bi se bližala nevarnost.

V sobi je bila tema, jel sem tipati po stenah in kmalu našel električni gumb, s katerim sem takoj otvoril tok in tako prižgal vse luči.

V sobi je bilo svetlo kakor po dnevi in pred menoj je stala orjaška blagajna, katere bi ne premaknilo pet mož. A jaz se je nisem ustrašil, temveč jo takoj začel obdelavati z najraznovrstnejšimi ključi, vijaki in kleščami. Delo mi je šlo hitro izpod rok in že sem se veselil trenutka, ko se bodo odprla težka železna vrata in se mi bodo nasproti smejali „srebrni in zlati kebr“, ko zaslišim na ulici mijavkati mo-

jega prijatelja. Takoj na to je že zaropotal ključ v ključavnici in v sobo je stopil sam stari — Wanfild.

Meni je zastajala kri, a skušal sem se kazati mirnega.

„Kdo ste?“ me je nagovoril stari Wanfild.

V tem hipu mi je šinila rešilna misel v glavo in precej osorno sem vprašal ne-ljubega mi prišleca:

„Kdo ste pa vi?“

„Jaz sem John Wanfild, lastnik banke, in vi?“

„Jaz sem prvi pomočnik ključavničarja gospoda — pri tem sem imenoval mojega bivšega mojstra. — Vaš gospod sin me je poklical, da odprem tole blagajno, ker se je danes na večer na njej pokvarila ključavnica, ker se mi pa ni hitro posrečilo jo odpreti, je odšel, češ, da gre k večerji. Radi varnosti me je pa zaklenil, da me zopet izpusti, ko se povrne.“ Starec pa je na to ubral ustnice v smeh in dejal: „Da, da, moj sin je jako previden, kar se pa tiče blagajne, je to lahko mogoče, ker stara je že nad sto let. Jo boste kmalu mogli odpreti?“

„V dobri pol uri, prej mi ni mogoče,“ sem mu odgovoril.

„Tako, potem grem pa še jaz k večerji in se skupno vrnem s sinom, radi varnost pa zopet zaklenem vrata.“

Ta bi bila šele lepa, sem si mislil in prijel starega Wanfilda za roko, ko je hotel oditi.

„Kaj vendar hočete“ me je ta začuden vprašal.

Jaz pa sem ga prav strogo zavrnil rekoč:

„Ne boš mi pete kazal, prijatelj, jaz vas ne poznam. Kedo mi jamči, da niste hoteli oropati te blagajne. Vi ostanete tako dolgo tu pri meni, da se povrne mladi gospod.“

Starcu se je skoro gotovo dopadla moja previdnost, kajti glasno se je zasmejal in privlekel iz žepa velik zavoj bankovcev rekoč: „Poglejte, tale zavoj ima približno dvajset tisoč vrednosti, ropar bi gotovo ne nosil take svote seboj — in prav radi tega denarja sem prišel v tej pozni uri še sem, da ga shranim v tej le blagajni. No me sedaj še vedno imate za roparja?“

„Oprostite gospod, sedaj sem prepričan, da ste pošten človek, a vendar mi je ljubše, če ostanete tukaj, hočem se požuriti in kakor hitro mogoče odpreti blagajno.“

„Naj bo,“ mi je odgovoril starec, mi podaril fino smodko in se vsedel na bližnji stol.

Jaz sem se pa znova spravil na blagajno. Čez nekaj časa pa je hvalil mojo spretnost in z vso resnostjo trdil, da bi bilo jako sitno za denarne zavode, če bi ne bilo takih spretnih mož, kakor sem jaz. Jaz sem komaj zaduševal smeh, a on me je na vse pretege hvalil in obljubil, da to stori prav gotovo jutri tudi napram mojemu mojstru.

Konečno so se po precejšnjem trudu odprla vrata blagajne. Jaz sem pobral svoje orodje, stari Wanfild pa je stopil k odprti blagajni in položil v enega njenih predalov istih dvajset tisočakov. Na to je ugasnil luči in oba sva stopila na ulico. Wanfild je hotel zakleniti vrata. V tem hipu sem ga prijel za roko in zaklical: „Oprostite gospod, pozabil sem klešče,“ in že sem

bil pri blagajni v sobi in kakor blisk je zginil zavoj z dvajsetimi tisočaki v mojem žepu.

„Tako, sedaj je vse v najlepšem redu,“ s temi besedami sem zopet stopil na ulico k Wanfildu.

„Da, vse je v najlepšem redu,“ pritrdil je tudi on.

Jaz sem mu še voščil lahko noč in zginil v eni stranskih ulic, kjer me je čakal prijatelj Jak.

Ta se je strašansko smejal, ko sem mu pravil, kako da sem „nafarbal“ starega Wanfilda. Hitela sva k prvi postaji in se z električno železnico odpeljala v osrje londonsko, kjer sva skoro med sedmimi milijoni ljudmi zginila kakor dve kaplji v morju.

Po časnikih ni bila pisana ne ena besedica o tem ulomu in radi tega sva

sklepala, da je starega Wanfilda sram, da je celo sam pomagal pri vladu v svojo lastno blagajnico in da radi tega rajši molči.

S tem je umolknil moj znanec. Jaz sem plačal in odšel, njemu sem rekel, da imam še važno pot, a v istini sem se le bal za moj mošnjček in zlato uro — —.

Listnoca uredništva.

Lepanjiva pri Mozirju. Potem ga nagovarjate najprej prijateljsko, da ga vrata. Z napadom bi menda dosegli ravno nasprotno. — Gornja Radgona: Brez podpisa v koš! — St. Ilj pod Turjakom. Hvala za dopis, a za zadnji list je došel prepozno, za ta list pa je že celo zastarelo. Dobro pišeta, poročajte še kaj, toda vedno hitro in zanesljivo. Pozdravljeni! — Sv. Urban na Kozjaku: Izvolite se ob priliki zgledati pri nas zaradi zadnjega dopisa.

Delavnica za vsa cerkvena dela

se priporoča v izdelovanje

vsakovrstnih kipov, altarjev, križevih potov, božjih grobov, božičnih jaslic, posrebrenih svečnikov itd.

Velika zaloga * **Zahtevane fotografije ter načrti**
dovršenih kipov, križev in slik. * **s povratno pošto.**
Stotine spričeval in pohvalnih pisem na razpolago!

Delavnico z cenjenimi naročili podpirati prosi vdani

Konrad Skaza

St. Ulrich-Gröden, Tirolsko.

[4 12-12]

Pozor! Čitaj!
Bolnemu zdravje!

Pozor! Čitaj!
Slabemu — moč!

Pakraške kapljice in slavonska zel, to sta danes dve najpriljubljenejši ljudski zdravili med narodom, ker ta dva leka delujeta gotovo in z najboljšim uspehom ter sta si odprla pot na vse strani sveta.

Pakraške kapljice: Delujejo izvrstno pri vseh želodčnih in črevesnih boleznih ter odstranjujejo krče, boleti iz želodca, vetrove in čistijo kri, pospešujejo prebavo, zganjajo male in velike gliste, odstranjujejo mrzlico in vse druge bolezni, ki vsled mrzlice nastajajo. Zdravijo vse bolezni na jetrih in vranici. Najboljše sredstvo proti boleti maternice in madron; zato ne smejo manjkati v nobeni meščanski in kmečki hiši. — Naj vsakdo naroči in naslovi: **Peter Jurišić, lekarnar v Pakracu štev. 101, Slavonija.** — Denar se pošilja naprej ali s poštanim povzajem.

Cena je sledeča (franko na vsako pošto):
12 stekleničic (1 ducat) **5 K**, **24 stekleničic** (2 ducata) **8 K 60 v**, **36 stekleničic** (3 ducata) **12 K 40 v**, **48 stekleničic** (4 ducata) **16 K**,
60 stekleničic (5 ducatov) **18 K**. — Manj kot 12 stekleničic se ne razpošilja.

Slavonska zel: Se rabi z vprav sijajnim in najboljšim uspehom proti sušici, zastarelemu kašlju, bolečinam v prsih, zamolklosti, hripavosti v grlu, težkemu dihanju, astmi, proti bodanju, kataru in odstranjuje goste slinice ter deluje izvrstno pri vseh, tudi najstarejših prsih in pljučnih bolečinah. — **Cena je sledeča (franko na vsako pošto):** **2 originalni steklenici** **3 K 40 v**; **4 originalne steklenice** **5 K 80 v**; **6 originalnih steklenic** **8 K 20 v**.

Manj kot dve steklenici se ne razpošilja. Prosim, da se naročuje naravnost od mene pod naslovom:

P. Jurišić, lekarnar v Pakracu 101, Slavonija.

Čitaj! — Naroči! — Ne bo Ti žal!

Cement najboljših vrst, kakor tudi smodnik

prodaja na debelo in drobno po najnižjih cenah
18 1-7 trgovina

pri Smolniku v Prevaljah.

Posestvo

t. zv. Pecovo ali Lilekovo, ležeče v Podgraču štev. 1, ob okrajni cesti, ki drži od Zgornje Sv. Kungote čez Plač na Ernuž, tri pešure od Maribora ter 1 uro od St. Ilja in Spielfelda, se **razprodaja** na lici mesta v Podgraču štev. 1

v ponedeljek, dne 14. avgusta 1905 ob 9. uri dopoldne.

Posestvo obstoji iz hiš štev. 1 in 2, vincerije štev. 21 s hlevom, gospodarskih poslopij in mlina ter iz ca. 16 oralov njiv, 8 oralov travnikov, 6 oralov vrta in travnika, 5 oralov vinogradov, 7 oralov lepega gozda, 6 oralov pašnikov in travnikov. Celo posestvo je bilo sodnijsko cenjeno 31.264 K 48 h oziroma 27.952 K 72 h, a se proda nisko pod to ceno, po 4—15 h za štirjaški meter, tako da dobi vsak kupec od vsake vrste (njive, travnika, gozda) poljuben kos.

Kupci morajo plačati 10% kupnine za vadij, polovico pri pogodbi in drugo polovico v jednom letu. Ako pa kupi jeden kupec celo posestvo, prevzame lahko hranilnico za 13.500 K in drugi dolg za 3000 K, tako da potrebuje malo denarja.

Nadaljnja pojasnila daje lastnik **Jakob Kogej, c. kr. notar v Senožečah.**

Najboljša semena za zelenjavo, cvetlice in poljske rastline

se dobe v trgovini

F. Holasekovega naslednika J. Sirk, Maribor
Glavni trg, rotovž.

7 7--7

Trgovina obstoji že 25 let.

Popolno prepričanje, da imajo lekarnarja
Thierryja kapljice in Centifolio mazilo

pri vseh notranjih boleznih, influenci, katarju, krčih in vnetjih vsake vrste, oslabeleosti, slabem prebavljanju, ranah, telesnih poškodbah itd. najbolj uspešno sredstvo, vam lahko napravi, da naročite kapljice, ali na željo samo poštne prosto knjigo, v kateri je na tisoče originalnih zahvalnih pisem. 12 malih ali 6 podvojenih steklenic 5 K; 60 malih ali 30 podvojenih steklenic 15 K. — Dva lončka centifolijomazila 3 K 60 v s poštino in zabojem. Prosim naslovite: **Lekarna A. Thierry-a v Pregradi pri Rogatcu.** Ponarejalci in še enkratni prodajalci se sodnijsko zasledujejo. 1—3 18

Za izdelovanje

diplom

za častne občane

po primerno nizki ceni

se priporoča

Tiskarna sv. Cirila

v Mariboru.

Vzajemna zavarovalnica v Ljubljani

7-12

Dunajska cesta 19. = v Medjatovi hiši v pritličju = Dunajska cesta 19.

— vsprejema: —

1. zavarovanja vsakovrstnih poslopij, premičnin in pridelkov proti požarni škodi;
2. zavarovanja zvonov proti poškodbam in
3. za nižjeavstrijsko deželno zavarovalnico na Dunaji:

a) zavarovanje na doživetje in smrt, jednostavna zavarovanja za slučaj smrti, na doto in rento, ljudska zavarovanja z mesečnim plačilom zavarovalnine po 50 vin, 1, 2 3 in 4 K in daje po neprisiženih vlogah v oddelku „Rentna hranilnica“ deželne zavarovalnice zelo praktično starostno in rentno preskrbo;

b) zavarovanja proti vsakovrstnim nezgodam (telesnim poškodbam) in nezgodam na potovanju na suhem in na vodi ter jamstvena zavarovanja vsake vrste.

Pojasnila daje za Štajersko glavno poverjenišvo v Mariboru, Fabriksgasse 21, ter postreže ako se zahteva, tudi s preglednicami in ceniki.

Ta edina slovenska zavarovalnica sprejema zavarovanja pod tako ugodnimi pogoji, da se lahko meri z vsako drugo zavarovalnico.

V krajih, kjer se ni stalnih poverjenikov, se proti proviziji nastavljajo spoštovane osebe za ta zaupni posel.

Postavno vloženi ustanovni zaklad jamči zavarovancem popolno varnost.

Svoji k svojim!

Slovenci! pristopajte k domači zavarovalnici!